

N:o 37.

*Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till lag
angående vapenöfning för utrönande af härens krigsberedskap;
gifven Stockholms slott den 5 februari 1897.*

Under återopande af bilagda utdrag af statsrådsprotokollet öfver landtförsvarsärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att antaga en så lydande:

Lag

angående vapenöfning för utrönande af härens krigsberedskap.

Häri genom förordnas, att oberoende af den tjenstgöring för utbildning, som åligger värnpliktig enligt § 27 värnpligtslagen, värnpliktig, som år 1898 tillhör beväringens första uppbåd vid den del af hären, Konungen bestämmer, skall vara pliktig att under sagda år för vapenöfning, som afser utrönande af härens krigsberedskap, tjenstgöra enligt de närmare bestämmelser, Konungen meddelar, under högst femton dagar, in- och utryckningstid till sådan öfning oberäknad; skolan i fråga om sagda öfning för öfrigt gälla hvad i värnpligtslagen finnes stadgad angående värnpligtigs tjenstgöring under fredstid,

dock att hvad i § 31 värnpligtslagen stadgas i fråga om åtlydnad af påbud, hvarigenom värnpliktig inkallas till tjenstgöring vid utbrott af eller fara för krig, skall ega tillämpning med afseende på inkallelse till ifrågavarande vapenöfning.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse väl bevågen.

OSCAR.

Axel Rappe.

*Utdrag af protokollet öfver landtförsvarsärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 5
februari 1897.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve DOUGLAS,
Statsråden: friherre ÅKERHJELM,
WIKBKAD,
GILLJAM,
friherre RAPPE,
CHRISTERSON,
WERSÅLL,
ANNESTEDT och
von KRUSENSTJERNA.

Chefen för landtförsvarsdepartementet, statsrådet friherre Rappe
yttrade härefter:

»Åberopande hvad jag till statsrådsprotokollet för den 14 sist-
lidne januari anført rörande önskvärdheten af en försöksmobilisering
år 1898, anhåller jag i underdånighet att nu få inför Eders Kongl.
Maj:t framlägga förslag till den lagbestämmelse, som torde vara nöd-
vändig, om sagda mobilisering skall kunna komma till utförande.

Enligt gällande värnpligtslag kan inkallande af beväringens första uppbåd eller större eller mindre delar deraf icke ega rum annat än dels till öfning enligt § 27 värnpligtslagen och dels, enligt § 28 samma lag, »då rikets försvar det kräfver», med hvilken sistnämnda bestämmelse utom all fråga afses förhållanden, som påkalla *verklig* mobilisering; och skall en mobilisering med det ändamål, hvarför jag i mitt ofvan anförda yttrande till statsrådsprotokollet den 14 sistlidne januari redogjort, kunna företagas, måste alltså för ändamålet en lag stiftas, enligt hvilken det blir möjligt att till tjänstgöring inbeordra alla de beväringmän, som enligt fastställda mobiliseringsplaner beräknats skola ingå i den mobiliserande arméfördelningen, således äfven sådana beväringmän af första uppbådet, hvilka redan fullgjort sin fredstjänstgöring.

Då dylik lags erforderlighet alltså ligger i sjelfva sakens natur, torde i hufvudsak ingen annan motivering för densamma behövas än den, som innehålles i det nu sagda, hvaremot jag anser mig böra anföra skälen till de detaljbestämmelser lagförslaget innehåller.

Jag har sålunda ansett, att lagen skulle afse allenast år 1898 och ega tillämpning endast på värnpligtige vid den del af hären, Konungen skulle ega bestämma, hvarigenom möjlighet lemnades för Konungen att afgöra, hvilken arméfördelning, som skulle mobilisera. Vidare har tjänstgöringstiden för det inkallade beväringsmanskapet föreslagits till högst 15 dagar, i hvilken tid dock — i öfverensstämmelse med förhållandet under vanliga fredsöfningar — marscherna eller färden till och från utrustningsorterna samt in- och utryckningsdagarne icke skulle inräknas.

I mitt yttrande den 14 sistlidne januari rörande kostnaderna för den försöksmobilisering, jag föreslagit för utrönande af härens krigsberedskap, har jag uppgifvit de för ändamålet inkallade beväringsmännens tjänstgöringstid till 13 dagar, in- och utryckningsdagarne oberäknade, men på samma gång förklarar, att denna tid framgått ur en medeltalsberäkning, som utgår från de olika tider, å hvilka skilda kontingenter enligt mobiliseringsplanerna böra infinna sig å vederbörlig utrustningsort. Såsom jag då tillika påpekade, är orsaken till denna tidsskilnad bland annat att söka i de ofta ganska vidt skilda afstånden emellan beväringsmännens hemorter och mobiliseringsorten, men den väsentligaste orsaken är dock den, att i regeln ej alla kontingenter, som skola bilda ett truppförband, kunna mottagas på samma gång å sist nämnda ort. Under fredsöfningar, då samtidigt tjänstgöring blott ifrågakommer för en enda årsklass, medhinnas densammans utrustning

på en dag, men vid mobilisering, då flera klasser tagas i anspråk, och dessa ej allenast skola beklädas, beväpnas, provianteras och inqvarteras, utan det truppförband, som af dem bildas, tillika skall förses med hästar och trängfordon, måste detta vidlyftiga arbete fördelas på flera dagar, hvilket återigen allenast då är möjligt, när de olika beväringkontingenterna successivt inträffa. Skilnaden i inställetid mellan de först- och sistkommande blir härigenom — beroende i viss mån äfven på hvilken arméfördelning som ifrågakommer — ej obetydlig; men då alla de inkallade i regeln kunna hemförlofvas samtidigt, följer häraf, att vissa beväringmän komma att tjenstgöra längre än andra. Då emellertid den nu ifrågasatta lagbestämmelsen bör omfatta alla, är tydligt, att, vid beräkning af maximitiden för dess gällande kraft, man, strängt taget, uteslutande bort taga i betraktande den *längsta* tjenstgöringstid, som *kan* ifrågakomma.

Hade emellertid detta, i formelt afseende utan tvifvel rigtigaste, tillvägagående följts, och den föreslagna lagen uteslutande afsett att gifva ett uttryck för de rent militära krafven, borde de erforderliga tjenstgöringsdagarna hafva upptagits till ett antal, som åtskilligt öferskjutit de nu föreslagna femton, beroende derpå att enskilde beväringmän eller ett färre antal kontingenter inträffa särdeles tidigt i jämförelse med det stora flertalet; men då dessas häraf följande längre tjenstgöring kunde anses innebära en orättvisa och dessutom för åtskilliga af dem skulle förorsaka afsevärda ekonomiska olägenheter, har det syntts mig som en bjudande nödvändighet att — om än sagda olikhet ej alldeles kan utjemnas — åtminstone söka göra den så föga betydande som möjligt, utan att likväl mobiliseringsplanerna i några väsentliga delar frångås.

I det jag nu anfört är alltså orsaken att söka dels dertill, att en maximitids införande i lagen ifrågasatts, oaktadt tjenstgöringen ju ändå ej kan fortgå längre, än anslagna medel medgifva, och dels dertill, att denna maximitid föreslagits så kort, att en ytterligare förkortning deraf skulle omöjliggöra hela mobiliseringsöfningen såsom sådan, och blir det sedan krigsstyrelsens uppgift att genom lämpliga åtgärder söka neutralisera de olägenheter, som jag inser blifva en följd af en så trång begränsning af tiden.

Har jag sålunda, äfven med eftersättande i någon mån af de militära krafven, föreslagit en så kort öfningstid som möjligt, måste jag deremot på det bestämdaste framhålla nödvändigheten af att i fråga om inkallelseordernas åtlydande må få tillämpas hvad i § 31 värnpliktslagen stadgas angående krigstjenstgöring. En blott penningeplikt för

uteblifvande från tjänstgöringen är — såsom de vanliga fredsöfningarna noggsamt ådagalägga — en allt för otillräcklig garanti för de värnpligtiges inställelse, och då, efter hvad jag vid annat tillfälle framhållit, ett mycket viktigt ändamål med mobiliseringsförsöket är att utröna, huru mangrant beväringarna vid en *verklig* mobilisering skulle inställa sig, komme föga lärdom i detta stycke, så väl som i många andra, att vinnas, i fall ej samma ansvar drabbade de uteblifvande som vid verklig mobilisering, d. v. s. ansvar enligt krigslag.

Då jag emellertid till fullo inser, huru ingripande i de enskildes borgerliga förhållanden den nu föreslagna lagen i sin tillämpning kommer att blifva, har jag ansett mig tillika böra föreslå en utväg, hvarigenom i vissa fall, t. ex. vid värnpligtiges vistelse utomlands eller å synnerligen aflägsen ort m. m., Konungen må kunna meddela befrielse från inställelse till tjänstgöringen; och afser det i lagförslaget införda stadgandet, att tjänstgöringen skall ega rum enligt de närmare bestämmelser, Konungen meddelar, alltså ej allenast ordnandet enligt mobiliseringsplanerna af de värnpligtiges olika tjänstgöringsförhållanden och hvad härmed sammanhänger, utan ock rätten att från all inställelse fritaga värnpligtige, som skulle hafva synnerligt stort men af en inkallelse till deltagande i försöksmobiliseringen, och dylikt.

I fråga om de bestämmelser, lagförslaget för öfrigt innehåller, torde någon motivering icke erfordras.

I ett afseende, nemligen i fråga om de i öfningen deltagandes aflöning, torde emellertid särskilda bestämmelser böra meddelas, då ju värnpligtislagen i detta hänseende icke innehåller något uttryckligt stadgande; och anhåller jag att få i denna fråga afgifva särskildt yttrande.

Med anledning af hvad jag sålunda anført, hemställer jag i underdånighet, att Eders Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen att antaga en så lydande:

Lag

angående vapenöfning för utrönande af härens krigsberedskap.

Härigenom förordnas, att oberoende af den tjänstgöring för utbildning, som åligger värnpliktig enligt § 27 värnpligtislagen, värnpliktig, som år 1898 tillhör beväringens första uppbåd vid den del af hären, Konungen bestämmer, skall vara pliktig att under sagda år för vapenöfning, som afser utrönande af härens krigsberedskap, tjänstgöra enligt de närmare bestämmelser, Konungen meddelar, under högst femton dagar, in- och uttryckningstid till sådan öfning oberäknad; skolande i

fråga om sagda öfning för öfrigt gälla hvad i värnpligtslagen finnes stadgadt angående värnpligtigs tjenstgöring under fredstid, dock att hvad i § 31 värnpligtslagen stadgas i fråga om åttlydnad af påbud, hvarigenom värnpliktig inkallas till tjenstgöring vid utbrott af eller fara för krig, skall ega tillämpning med afseende på inkallelse till ifrågasvarande vapenöfning.»

Hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt, täcktes Hans Maj:t Konungen, uppå tillstyrkan af statsrådets öfrige ledamöter, i nåder bifalla; och skulle nådig proposition af den lydelse, bilagan A till detta protokoll utvisar, till Riksdagen aflåtas.

Ex protocollo
Carl Heijenskjöld.
